

Judikatura - památková péče ve vazbě zejména na územní plánování

Obsah:

<u>1.</u>	<u>Územní plánování, pojem genius loci a závaznost stanovisek dotčených orgánů</u>	<u>1</u>
<u>2.</u>	<u>Aplikace územního plánu, zejména ve vazbě na absenci regulace podlažnosti.....</u>	<u>2</u>
<u>3.</u>	<u>Nepřezkoumatelnost územního plánu spočívající v nedostatečném odůvodnění závěrů orgánu památkové péče.....</u>	<u>3</u>
<u>4.</u>	<u>Územní plán a neexistence subjektivního práva na ochranu cizí kulturní památky ..</u>	<u>5</u>
<u>5.</u>	<u>Nezákonné rozšíření zastavěné plochy změnou územního plánu</u>	<u>6</u>
<u>6.</u>	<u>Řízení o zrušení prohlášení za kulturní památku a tvrzení protiústavnosti</u>	<u>7</u>

1. Územní plánování, pojem genius loci a závaznost stanovisek dotčených orgánů

Nejvyšší správní soud rozsudek spis. zn. 1 As 145/2014 - 61 (B132)

vybrané části judikátu:

Pojem genius loci, v souvislosti s nímž je nepřezkoumatelnost namítána, se však v rozsudku krajského soudu objevuje pouze v souvislosti s vyjádřením odporce. V územním plánu (dále jen ÚP) Štramberka, respektive v jeho textové části se vyskytuje na několika místech, a to v návaznosti na užití tohoto pojmu Ministerstvem kultury. Pouhé užití tohoto pojmu však nemůže zakládat nepřezkoumatelnost. ... „ani skutečnost, že uvedená pravidla chování (jednalo se o zásady územního rozvoje) používají neurčité, odborné či jinak na první pohled možná ne zcela jednoznačné nebo obsahově zřejmé pojmy není důvodem, pro který by bylo možno dovést jejich nezákonnost. Právní pravidla často obsahují takové pojmy a je zcela běžné, že jejich obsah a význam je určován výkladem za pomoci jejich obecného jazykového významu, významu přisuzovaného v odborných kruzích, jde-li o odborné pojmy, a s přihlédnutím ke kontextu užití daného pojmu a smyslu a účelu právní úpravy, v níž se objevuje.“ (...). K označení genius loci soud v tomtéž rozhodnutí podotknul, že toto „(...) je pojmem obecně užívaným pro označení specifické atmosféry či specifických, někdy jedinečných, podmínek určitého místa.“

... dle § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vydávají dotčené orgány „pro postupy podle tohoto zákona, které nejsou správním řízením, stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak; stanoviska jsou závazným podkladem pro politiku územního rozvoje a pro opatření obecné povahy vydávaná podle tohoto zákona.“ V případě územního plánu, vydávaného dle § 43 odst. 4 stavebního zákona ve formě opatření obecné povahy, se tedy nejedná o závazná stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu, nýbrž o závazné podklady. ... „je tedy nepochybné, že bez ohledu na to, že sporná stanoviska dotčených orgánů nejsou stavebním zákonem jako závazná označena, závaznými v dané věci ve skutečnosti jsou [§ 4 odst. 2 písm. b), věty za středníkem, stavebního zákona].“

Nelze rovněž souhlasit s tvrzením stěžovatelů, že „změnou územního plánu byly zasaženy jen nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelů, nikoli však pozemky v bezprostředním

okolí“ (např. pozemky parc. č. 2953, 2954/2 a 2954/1). Tyto označené pozemky jsou rovněž součástí plochy Z42 a i v jejich případě došlo ke změně funkční plochy a týká se jich podmínka zpracování regulačního plánu.

Z kontextu procesu územního plánování ve městě Štramberk nevyplývá, že by při rozhodování docházelo k diskriminaci ze strany odpůrce. Ze správních spisů i z vypořádání námitek stěžovatelů jsou zřejmé úvahy odpůrce a důvody, které vedly k tomuto omezení, a to včetně podkladů, o něž se rozhodnutí opírá.

Dle Nejvyššího správního soudu lze zásah vyvolaný územním plánováním vzhledem k zákonnému zakotvení územního plánování, včetně jeho cílů (srov. § 18 a §19 stavebního zákona) nepochybně označit za legitimní a zákonem aprobovaný cíl. ... Ze stanovisek dotčených orgánů uplatněných v roce 2002 během pořizování Změny č. 1 předchozího územního plánu je zřejmé, že o možnosti výstavby bylo již tehdy uvažováno pouze ve velmi omezené míře a předchozí územní plán ve znění této změny obsahoval podmínku umístění 4 domů. Lze proto souhlasit s názorem krajského soudu, že úprava obsažená v ÚP Štramberk není ničím jiným, než setrváním na těchto konstantních závěrech správních orgánů, a že navrhovateli tvrzené legitimní očekávání možnosti využívání pozemků v jejich vlastnictví v souladu s jejich investičními záměry nemá a ani v minulosti nemělo reálný podklad.

2. Aplikace územního plánu, zejména ve vazbě na absenci regulace podlažnosti

Nejvyšší správní soud rozsudek spis. zn. 5 As 122/2014 - 89 (B133)

vybrané části judikátu:

Územní plán představuje základní koncepční dokument řízení územního rozvoje obce, který je v podstatné míře zaměřen na urbanistickou koncepci a stanovení funkčního a prostorového využití ploch a jejich vzájemného uspořádání. Jednotlivé limity prostorového využití území (např. maximální procento zastavění pozemku, maximální podlažnost, výšková regulace) ani jejich konkrétní hodnoty jako součást urbanistické koncepce územních plánů obcí nejsou právní úpravou unifikovány.

Skutečnost, že v daném případě Územní plán konkrétní limity prostorového využití území pro novou stavbu ve stabilizovaném území nestanoví, tedy neznamená, že pro nové stavby umístěvané do již stabilizovaného území vůbec žádné limity prostorového využití (mimo obecného koncepčního východiska) neexistují.

Lze tedy konstatovat, že nestanovuje-li územní plán pro stabilizované území v čl. 41a Vyhlášky konkrétní limity prostorového využití území, je při umístění nové stavby do stabilizovaného území nutné brát ohled na souvislosti a charakter okolní zástavby a regulaci odvozovat od ní. Limity využití území je přitom třeba vykládat v souladu s cíli a úkoly územního plánování.

3. Nepřezkoumatelnost územního plánu spočívající v nedostatečném odůvodnění závěru orgánu památkové péče

Krajský soud v Ostravě spis. zn. 79 A 6/2014 -193 (D103)¹

vybrané části judikátu:

Otázkou vázanosti dřívějšího ÚP při tvorbě nového se NSS zabýval např. v rozsudku ze dne 21.10.2009, č.j. 6 Ao 3/2009-76, v němž vyslovil, že z existence dřívějšího územního plánu či řešení navrhovaných v raných fázích územního plánování nelze dovozovat utvoření „závazné správní praxe“ – tím by byla popřena sama podstata územního plánování. Z žádného ustanovení stavebního zákona či jiného právního předpisu nelze dovodit závaznost obsahu ÚP ve vztahu k územnímu plánu budoucímu, což má své logické opodstatnění v tom, že ÚP vytvářejí předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj území ve vztahu do budoucna a vycházejí přitom nejen z aktuálního stavu daného území, ale také z koncepce budoucího rozvoje s ohledem na měnící se hodnoty a podmínky území.

Stanovení výškové hladiny zástavby je jedním z nástrojů prostorového uspořádání území, jež je dle § 19 odst. 1 písm. d) a § 43 odst. 1 stavebního zákona, a dále přílohy č. 7 odst. f) vyhlášky č. 500/2006 Sb., obsahovou náležitostí územního plánu.

Příslušnost orgánu státní památkové péče se tedy dle uvedené konstrukce řídí "nejvyšším" stupněm ochrany, uvedeným ve zmocnění, i když v předmětném území jsou další nemovitosti s "nižším" stupněm ochrany, k nimž by byl jinak příslušný krajský úřad podle § 28 odst. 1 písm. c), resp. úřad obce s rozšířenou působností podle § 29 odst. 2 písm. c) zákona o státní památkové péči. Tato skutečnost vyplývá z § 43 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož se územní plán pořizuje a vydává pro celé území obce, s výjimkou vymezené části území hlavního města Prahy.

Stejně tak nelze vytýkat odpůrci, že v odůvodnění rozhodnutí o námitce neuvedl vlastní postoj k závěrům stanoviska, či že s tímto stanoviskem nepolemizoval, neboť polemika s odbornými závěry stanoviska dotčeného orgánu odpůrci nepřisluší. Po seznámení soudu s výkresem I/S1 (Schéma výškové regulace a polycentrického systému) totiž soud jednak dává za pravdu odpůrci v tom, že zamýšlená stavba HHH se nachází výrazně blíže historickému jádru MPR, než navrhovatelem namítané stavby (BBB a CCC), zejména však je třeba zdůraznit, že orgány územního plánování musely vycházet z reálného stavu území, který podléhal regulaci dřívějším územním plánem, jenž v souladu se starým stavebním zákonem prostorové uspořádání území neupravoval. O diskriminačním přístupu by tedy bylo možné hovořit pouze tehdy, pokud by mělo docházet k umístění těchto výškových staveb právě dle přijímaného ÚP.

Krajský soud nesouhlasí s navrhovatelem, že by bylo nezbytné z hlediska přezkoumatelnosti blíže vysvětlovat či snad (uvedením přesných vzdáleností v metrech) definovat sousloví „blízký pohled“ a „dálkový pohled“, neboť těmto běžně užívaným pojmům lze bez potíží porozumět tak, že se jedná o pohledy na určitý objekt „z blízka“ a „z dálky“, tj. v zásadě ze všech myslitelných vzdáleností.

¹ Kasační stížnosti proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud svým rozsudkem sp. zn. 4 As 81/2015 – 119 ze dne 25. září 2015.

Judikatura a památková péče

porada Ministerstva kultury s pracovníky krajských úřadů a MHMP na téma památkové péče, 15. října 2015

Soud se však ztotožňuje s navrhovatelem v tom, že stanovisko Ministerstva kultury, stejně jako ÚP jasně neříká, jakým (negativním či nežádoucím) způsobem by se výšková zástavba a výšková dominanta v lokalitě 03/056P v pohledech na panorama MPR projeví, ani ve kterých konkrétních pohledech. Nadto stanovisko Ministerstva kultury zjevně vychází toliko z modelu kompaktní zástavby (jednotlivé hradby), aniž by se zabývalo jinými variantami zástavby.

Zásadní nepřezkoumatelnosti se však stanovisko Ministerstva kultury, a tudíž i ÚP dopustily zejména v tom, že neuvádí žádnou úvahu o tom, proč je v dané lokalitě akceptovatelná výška zástavby 19/23m, jež vzešla z dohody mezi dotčeným orgánem a pořizovatelem ÚP. Pokud Ministerstvo kultury a ve shodě s ním i ÚP postavily odůvodnění výškové regulace zástavby v ploše 03/056P na nutnosti ochrany panoramatu MPR, postrádá soud alespoň tvrzení o tom, že zástavba ve výši 19/23m se v pohledech na MPR nežádoucím způsobem neprojeví.

Takové tvrzení by však zřetelně nebylo pravdivé. Z fotografií a modelů, na nichž je zachycen pohled směrem k MPR z ulice Velkomoravské za současného stavu v létě a v zimě, a dále při znázornění hmot uvažované zástavby ve výškách 17/21m a 19/23m v zimním období, totiž vyplývá, že k úplnému překrytí (znemožnění) pohledu na MPR, zejména kostel sv. JJJ, z ulice KKK by došlo i v případě zástavby ve výškové hladině 19/23m, ba dokonce i v případě zástavby 17/21m. Obdobná skutečnost vyplývá i z fotografií zachycující pohled na MPR z ulice RRR, tj. rovněž z jihu města (Obr. D.079 - D.081 v části D odůvodnění ÚP). Argumentace nutností stanovení maximální výšky zástavby 19/23m v ploše 03/056P pro dosažení ochrany pohledů na MPR z ulice KKK tudíž zcela postrádá přesvědčivosti, neboť je zjevné, že předmětný regulativ k dosažení stanoveného cíle vést nemůže. Žádným jiným konkrétním pohledem na MPR, než pohledem z KKK ulice, argumentováno nebylo, tudíž smysl výškové regulace v hladině 19/23m v ploše 03/056P postrádá ratio.

Soudu není zřejmé, proč je zrovna tento pohled na MPR relevantní, když je obecně známou skutečností, že Velkomoravská ulice je vnitřním tranzitem města, a dále je-li ze shora specifikovaných fotografií zřejmé, že (alespoň z místa, kde byla fotografie pořízena) se z KKK ulice příliš výrazný pohled na MPR nenaskýtá, v létě přes hustý porost není panorama města vidět prakticky vůbec.

Po přezkoumání shora citovaných kusých stanovisek Ministerstva kultury, podávaných v jednotlivých fázích projednávání ÚP, však krajský soud dospěl k závěru, že tato stanoviska nemohou být způsobilými podklady pro přezkoumávaný ÚP, ve vztahu k ploše 03/056P, neboť závěry v nich uvedené nejsou přesvědčivě odůvodněny a trpí nelogičností shora popsanou.

Odpůrci sice nelze vytýkat, že by nezaslal Ministerstvu kultury návrh rozhodnutí o námitkách, s ohledem na okolnosti případu a intenzitu námitek navrhovatele je však nezbytné, aby odpůrce vyjádření dotčeného orgánu k námitkám navrhovatele zajistil tím, že jej k takovému vyjádření alespoň výslovně vyzve, neboť § 52 odst. 3 stavebního zákona s vyjádřením dotčeného orgánu k námitkám zjevně počítá. Vyjádření dotčeného orgánu k námitkám je pak třeba v rozhodnutí o nich promítnout.

4. Územní plán a neexistence subjektivního práva na ochranu cizí kulturní památky

Krajský soud v Plzni spis. zn. 59 A 5/2014 - 123 (D111)²

vybrané části judikátu:

Lze tak shrnout, že stavba na pozemku st.p.č. 8/1 byla koncipována jako zemědělská usedlost. Postupem času se rozešel její právní režim, který zřejmě nebyl nikdy změněn, s jejím skutečným užíváním. Zhruba v letech 1956 až 2005 bylo eliminováno vlastnictví oprávněných osob. Oprávněné osoby tak neměly vliv na právní ani faktický režim stavby, zmíněný – jinak zásadní – nesoulad tudíž nelze přičítat k jejich tíži. ... V současné době by stavba na pozemku st.p.č. 8/1 mohla být evidována v katastru nemovitosti přinejmenším jako „zemědělská usedlost“, protože aktuální katastrální předpisy tento druh využití nemovitosti znají [viz vyhláška Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška)]. Jelikož ovšem z bývalého komplexu budov zůstala jen jediná (hlavní) budova a jelikož v důsledku obnovovacích prací navrhovatele došlo k výrazné dominanci obytné funkce stavby nad její funkcí hospodářskou, lze uvažovat o úřední aprobaci předmětné stavby jako stavby pro bydlení (bytový dům nebo rodinný dům), a to jak pro účely katastrální, tak zejména pro účely stavební, když současné stavební předpisy se shrnujícím způsobem využití venkovského objektu jako „zemědělská usedlost“ neoperují a je tudíž na výběr jen varianta stavba pro bydlení a varianta stavba pro zemědělství.

S ohledem na uvedené pokládá soud zařazení stavby na pozemku st.p.č. 8/3 do plochy výroby zemědělské - stabilizované plochy za nezákonné.

Je tu ovšem třeba jasně říci: to, že určité pozemky jsou v územním plánu zařazeny do plochy výroby zemědělské, ještě neznamená, že na nich lze postavit jakoukoli stavbu či zařízení pro zemědělství (zvláště má-li jít, jak se vyjádřil navrhovatel, o zimoviště pro 120 krav). Na tom nic nemění a nic o tom, že v návrhu jednotlivých funkčních složek sídla se přímo hovoří o nových zařízeních živočišné výroby v Pístově (bod A.3.4.2 textové části Územního plánu) a že regulativy prostorového využití území jsou u ploch výroby zemědělské stanoveny pro stavebníky značně výhodně (bod A.6.4 textové části Územního plánu).

Omezení stavebníků totiž vyplývá jak ze samotného Územního plánu (viz výše), tak z příslušných právních předpisů. Jedná se zejména o stavební zákon a právní předpisy k jeho provedení, jakož i zvláštní právní předpisy stanovující limity zejména hygienické, památkové, veterinární, požární, vodohospodářské apod. Tato omezení jsou logicky tím větší, čím více je plocha výroby zemědělské vklíněna do ploch pro bydlení (nebo pro nemovité kulturní památky) přívětivějších.

I když jsou některé pozemky zařazeny do ploch výroby zemědělské, evidentně je rozdíl, jsou-li následně využity např. pro stavby pro administrativu, správu či vědu a výzkum nebo jsou-li na nich vybudovány stavba či zařízení pro živočišnou výrobu většího či velkého rozsahu. Především ve druhém z těchto případů nemusí jít o výkon práva (vyplývajícího bez dalšího z Územního plánu), může tu naopak jít o zneužití práva, tzn. jeho vykonání k právem neodůvodněné újmě někoho jiného nebo veřejnému zájmu. Ke zneužití práva zde může dojít tak, že se sice postaví stavba či zařízení na příslušné ploše přípustná nebo přípustné, ale za ignorance korektivů obsažených již v Územním plánu, tj. zejména že negativní účinky a vlivy

² Daný rozsudek nebyl dle webových stránek Nejvyššího správního soudu napaden kasační stížností.

z provozování staveb a zařízení zhoršující kvalitu životního prostředí nad přípustnou míru se nesmějí projevit mimo hranice vymezené lokality a že řešení zachovává Pístov jako centrum pro trvalé bydlení a také pro rekreaci a zemědělství, jakož i limitů obsažených v naznačených právních předpisech (...). V daném případě tudíž soud neshledává příčinnou souvislost mezi oprávněním založeným Územním plánem a zkrácením navrhovatele na jeho právech, kauzální nexus by tu ovšem mohl být mezi zneužitím práva nebo výkonem práva in fraudem legis (domněle plynoucích z Územního plánu) a újmou způsobenou navrhovatelem.

Navrhovatel namítá, že řešení přijaté Územním plánem ohrožuje dominantu výjimečné a jedinečné kulturní památky – kostela sv. Bartoloměje v Pístově. Soudu je známo, že ve středu obce na vyvýšené terase stojí farní kostel postavený v letech 1750 až 1765 patrně podle plánů slavného barokního stavitele Kiliána Dietzenhofera (1689 - 1751) a zasvěcený jednomu z dvanácti Ježíšových apoštolů sv. Bartoloměji, patronu různých živnostníků a sedláků, který zde byl uctíván zřejmě již od 15. století. Ve správním soudnictví ovšem soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). ... Jelikož však český právní řád nezakotvuje právo fyzických osob na to, aby s nemovitými kulturními památkami, resp. s jejich okolím bylo určitým způsobem zacházeno, nelze tu dovodit, že by navrhovatel mohl v tomto ohledu nějaké veřejné subjektivní právo mít a být na něm nějak zkrácen a tudíž být oprávněn se jeho ochrany u soudu domáhat.

5. Nezákonné rozšíření zastavěné plochy změnou územního plánu

Nejvyšší správní soud rozsudek spis. zn. 7 Aos 2/2013 – 49 (B118) vybrané části judikátu:

Smyslem a cílem územního plánování (§ 18 a násl. stavebního zákona) je komplexní řešení funkčního využití území a vytváření předpokladů k zabezpečení trvalého souladu všech přírodních, civilizačních a kulturních hodnot území. ... Koncepce uvedené v zásadách územního rozvoje dále s ohledem na skutečné potřeby daného území konkretizuje územní plán. Vzniká tak komplexní systém, který vede k jednotnému rozvoji území. V případě, že by se zpracovatelé územních plánů od této koncepce odchýlili, došlo by k narušení systému jako celku. Proto by k tomuto jednání měly vést konkrétní důvody, které by pořizovatel územního plánu měl zdůvodnit. Odůvodnění změny územního plánu tedy musí obsahovat základní obsahové náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí, naplnit cíle územního plánování i vypořádat se s konkrétními poměry v území a odůvodnit případné odchylky od nadřazené územně plánovací dokumentace.

V případě odchýlení se od zásad územního rozvoje je však nutno trvat na přesném vymezení důvodů, které k takovému postupu vedly. ...

I taková změna, která se ve srovnání s rozlohou celé obce jeví jako malicherná, může mít zásadní význam lokálního dosahu a v součtu mohou takové změny ovlivnit podobu a fungování obce například v oblasti dostupnosti a povahy bydlení. ... Skutečnost, že se jedná o změnu funkčního využití jediného pozemku, je nutno posuzovat v kontextu dalších změn územního plánu, ale také nezanedbatelné rozlohy tohoto pozemku (1229 m²) a jeho polohy v centru města, kde je cílené využívání stávajících zastavitelných ploch zvláště žádoucí vzhledem k prostorové a urbanistické omezenosti dalšího vývoje.

Výše uvedená povinnost vyplývá z ust. § 55 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. ... V odůvodnění ovšem musí uvedeny možnosti využití již vymezených zastavitelných ploch a předestřeny pádné důvody pro vymezení zastavitelných ploch nových, případně nutnosti realizace změny v navrhovaném rozsahu.

Nejvyšší správní soud nepopírá, že vymezení nových zastavitelných ploch je oprávněním obce, která změnou územního plánu reaguje na aktuální situaci v daném území. Vždy je ale nutné, aby obec tyto změny a vymezení nových zastavitelných ploch zdůvodnila, což odpůrce neučinil.

Odpůrce měl podrobně odůvodnit, jaké zastavitelné plochy jsou dosud nevyužity, z jakých důvodů je nelze k nové výstavbě použít. ... Pouhé znevýhodnění investorů nemá soud za dostatečný důvod pro to, aby byla narušena jednotná koncepce zásad územního rozvoje a docházelo libovolně ke změnám v nezastavitelných územích.

Povinností odpůrce tedy bylo u všech pozemků, u kterých došlo ke změně z nezastavitelných na zastavitelné, podrobně vysvětlit, proč se právě tyto pozemky jeví jako vhodná náhrada za nevyužité pozemky.

6. Řízení o zrušení prohlášení za kulturní památku a tvrzení protiústavnosti

Nejvyšší správní soud rozsudek spis. zn. 8 A 133/2014 - 51 (B136) vybrané části judikátu:

V řízení podle § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči žalovaný může zrušit prohlášení věci za kulturní památku z „mimořádně závažných důvodů“.

Je-li řízení podle § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči zahájeno na žádost, důkazní břemeno vztahující se k existenci mimořádně závažných důvodů pro zrušení památkové ochrany nese žadatel. Právě neprokázání „mimořádně závažných důvodů“ bylo rozhodným důvodem pro zamítnutí žádosti stěžovatele o zrušení prohlášení věci za kulturní památku, následně také rozkladu i žaloby. Ani v kasační stížnosti však stěžovatel neuvedl žádné mimořádně závažné okolnosti odůvodňující zrušení prohlášení předmětného obrazu za kulturní památku a s rozhodnými závěry žalovaného a městského soudu v tomto ohledu nepolemizoval.

Jakkoliv při posouzení důvodnosti žádosti o zrušení prohlášení za kulturní památku, si správní orgán musí nejprve ujasnit, zda zde rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku existuje, žalovanému nelze v posuzované věci vytknout, že by tak neučinil. ... Skutečnost, že se stěžovatel s důvody napadených rozhodnutí neztotožňuje, neznamená, že tyto důvody nejsou dostatečné pro závěr, k němuž žalovaný, příp. posléze městský soud dospěli.

Řízení podle § 8 zákona o státní památkové péči není opravným prostředkem proti rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku. Prostřednictvím tohoto postupu lze zrušit památkovou ochranu pouze do budoucna, pokud nastaly mimořádně závažné okolnosti, které odůvodňují změnu původně přiznaného statusu. Nelze jím však přezkoumat zákonnost původního rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku, ani důvody, na nichž stojí.

Nejvyšší správní soud si je vědom, že Ústavní soud zrušil nálezem ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, č. 240/2005 Sb., § 44 zákona o státní památkové péči v části, která

Judikatura a památková péče

porada Ministerstva kultury s pracovníky krajských úřadů a MHMP na téma památkové péče, 15. října 2015

vylučovala použití správního řádu (tehdy zákona č. 71/1967 Sb.) na řízení o prohlášení věci za kulturní památku podle § 3 téhož zákona. Rozhodnutí ze dne 7. 5. 1997 bylo vydáno v době, kdy byla tato protiústavní vyluka správního řízení účinná, Nejvyšší správní soud však neshledal, že by se tato skutečnost mohla dotknout základních práv současného vlastníka nebo stěžovatele. Ze samotné existence rozporu určitého zákonného ustanovení s ústavním pořádkem nelze bez dalšího předpokládat, že jeho použitím v konkrétní věci došlo k porušení ústavně zaručeného základního práva.

Nedostatky procesních záruk při prohlášení předmětného obrazu za kulturní památku v roce 1997 se mohly dotknout práv tehdejšího vlastníka obrazu MUDr. H. P., nemohly však zasáhnout do základních práv současného vlastníka. Ten koupil obraz, který již měl status kulturní památky, s nímž byla spojena práva a povinnosti vyplývající ze zákona o státní památkové péči. Koupě obrazu nemohla mít za následek, že by současný vlastník vstoupil zpětně do procesních práv původního vlastníka vztahujících se k řízení, které bylo pravomocně ukončeno v roce 1997. Skutečnost, zda si byl současný vlastník vědom statusu kulturní památky při koupi obrazu, je otázkou soukromoprávního vztahu mezi prodejcem a kupujícím.

Dále Nejvyšší správní soud považuje za podstatné, že Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/04 nijak nezpochybnil institut prohlášení věci za kulturní památku jako takový. Z odůvodnění nálezu i ze skutečnosti, že Ústavní soud stanovil účinnost nálezu od jeho vyhlášení, lze dovodit, že neměl v úmyslu zbavit památkové ochrany všechny movité či nemovité věci, které byly do té doby prohlášeny za kulturní památky. Naopak Ústavní soud zdůraznil odlišné posouzení hmotného a procesního práva z pohledu ústavního pořádku a otázku nedostatků procesních záruk výslovně odlišil od nálezu ze dne 23. 6. 1994, sp. zn. I. ÚS 35/94. V citovaném nálezu Ústavní soud potvrdil, že hmotněprávní ustanovení zakládající ochranu kulturních památek jsou v souladu s ústavním pořádkem a nezasahují nepřímým způsobem do vlastnického práva zaručeného čl. 11 Listiny základních práv a svobod.